

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE SRPSKE
BROJ: 60 0 Ps 030264 23 Rev
Banjaluka, 14.02.2024. godine

Vrhovni sud Republike Srpske u vijeću sastavljenom od sudija, Violande Šubarić, kao predsjednika vijeća, Davorke Delić i Rose Obradović, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužioca J.T. d.o.o. P., zastupanog po punomoćniku Đ.B., advokatu iz P., protiv tužene Opština B., zastupane po Pravobranilaštvu Republike Srpske, radi naknade štete, vrijednost spora 244.315,99 KM, odlučujući o revizijama stranaka izjavljenim protiv presude Višeg privrednog suda u Banjaluci broj 60 0 Ps 030264 21 Pž od 27.12.2022. godine, na sjednici održanoj dana 14.02.2024. godine, donio je

PRESUDU

Revizija tužioca se odbija.

Revizija tužene se usvaja, obje nižestepene presude se preinačavaju u dijelu kojim je obavezana tužena da tužiocu na ime naknade štete zbog izgubljene dobiti isplati iznos od 120.834,00 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od 03.11.2020. godine do konačne isplate, tako što se tužbeni zahtjev tužioca odbija.

Odluka o troškovima postupka se preinačava tako što se obavezuje tužilac da tuženoj na ime troškova cijelog postupka plati iznos od 5.500,00 KM.

Obrazloženje

Prvostepenom presudom Okružnog privrednog suda u Doboju broj 60 0 Ps 030264 21 Ps od 30.07.2021. godine, obavezana je tužena da tužiocu na ime naknade štete zbog izgubljene dobiti isplati iznos od 120.834,00 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od 03.11.2020. godine kao dana podnošenja tužbe do konačne isplate, te da mu naknadi troškove postupka u iznosu od 9.557,50 KM, sa zakonskom zateznom kamatom počev od 30.07.2021. godine kao dana donošenja presude do konačne isplate.

Odbijen je tužbeni zahtjev tužioca da mu tužena naknadi štetu zbog nekorištenja vozila u iznosu od 123.481,99 KM, sa zakonskom zateznom kamatom.

Drugostepenom presudom Višeg privrednog suda u Banjaluci broj 60 0 Ps 030264 21 Pž od 27.12.2022. godine, žalbe stranaka su odbijene i prvostepena presuda Okružnog privrednog suda u Doboju broj 60 0 Ps 030264 21 Ps od 30.07.2021. godine, potvrđena.

Odbijen je zahtjev tužioca za naknadu troškova sastava žalbe.

Blagovremeno izjavljenom revizijom drugostepenu presudu u odbijajućem dijelu pobija tužilac, zbog povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava, s prijedlogom da se revizija usvoji, drugostepena presuda u pobijanom dijelu preinači, odnosno ukine i predmet vrati na ponovno suđenje.

Blagovremeno izjavljenom revizijom drugostepenu presudu u dosuđujućem dijelu pobija tužena zbog pogrešne primjene materijalnog prava, s prijedlogom da se revizija usvoji, drugostepena presuda u pobijanom dijelu preinači, odnosno ukine i predmet vrati na ponovno suđenje.

Tužena u odgovoru na reviziju predlaže da se revizija tužioca odbije.

Tužilac u odgovoru na reviziju predlaže da se revizija tužene odbije.

Revizija tužioca nije osnovana.

Revizija tužene je osnovana.

Predmet spora u ovoj parnici je zahtjev tužioca da mu tužena isplati iznos od 244.315,99 KM sa zakonskom kamatom i troškovima postupka.

U postupku koji je prethodio donošenju nižestepenih presuda utvrđeno je da je tužena rješenjem broj ... od 31.05.2012. godine tužiocu registrovala red vožnje autobuskih linija na području opštine B., za period 01.06.2012.-31.05.2017. godine. Zaključkom Komisije tužene za usklađivanje i registraciju redova vožnje za linijski prevoz putnika na autobuskim linijama na gradskom i prigradskom području opštine B. za registarsku 2015/2016 godinu od 16.03.2015. godine, odbačena je kao neuredna prijava tužioca, a rješenjem Načelnika tužene od 08.05.2015. godine žalba tužioca odbijena kao neosnovana. Zbog toga je tužilac pokrenuo upravni spor pred Okružnim sudom u Doboju koji je presudom broj 13 0 U 003660 15 U od 21.08.2015. godine tužbu tužioca odbio. Presudom Vrhovnog suda Republike Srpske broj 13 0 U 003660 16 Uvp od 05.10.2018. godine presuda Okružnog suda u Doboju je preinačena tako što je tužba uvažena i poništeno rješenje načelnika tužene od 08.05.2015. godine, te je u izvršenju presude Vrhovnog suda Republike Srpske od 05.10.2018. godine Načelnik tužene donio rješenje broj ... dana 10.12.2020. godine da se žalba uvažava i zaključak Komisije tužene broj ... od 16.03.2015. godine poništava i utvrđuje da tužilac ima pravo vršiti javni prevoz na području opštine B. za registarsku 2015/2016. godinu, a u obrazloženju je navedeno da je prijava tužioca na javni oglas za registraciju redova vožnje za 2015/2016 godinu uredna, te konstatovano da je postupak usklađivanja i registracije redova vožnje za registarsku 2015/2016 godinu istekao u mjesecu junu 2015. godine, te da je nadležno odjeljenje po okončanom postupku donijelo rješenje o registraciji redova vožnje za prevoznike P. d.o.o. B. A.B. d.o.o., koji su vršili javni prevoz u 2015/2016 godini, te im je za usluge prevoza iz budžeta opštine isplaćen ugovoreni iznos.

Zaključkom Komisije tužene od 10.04.2019. godine odbačena je prijava tužioca na javni oglas pokretanja postupka usklađivanja registracija redova vožnje autobuskih linija na području opštine B. za registarsku 2019/2020 godinu, te rješenjem Načelnika tužene od 17.05.2019. godine odbijena žalba tužioca protiv tog zaključka, a presudom Okružnog suda u Doboju broj 13 0 U

005487 19 U od 30.11.2019. godine poništeno rješenje Načelnika tužene od 17.05.2019. godine, dok je presudom Vrhovnog suda Republike Srpske broj 13 0 U 005487 20 Uvp od 30.12.2021. godine presuda Okružnog suda u Doboju broj 13 0 U 005487 19 U od 30.11.2019. godine preinačena tako što je tužba (da se poništi rješenje Načelnika tužene od 17.05.2019. godine) odbijena.

Presudom Okružnog suda u Doboju broj 13 0 U 005886 20 U od 26.06.2020. godine poništeno je rješenje Načelnika tužene od 09.04.2020. godine, kojim je odbijena žalba tužioca izjavljena protiv zaključka Komisije tužene od 12.02.2020. godine (kojim je odbačena prijava tužioca na javni oglas o pokretanju postupka usklađivanja i registracije redova vožnje za registarsku 2019/2020. godinu), a presudom Vrhovnog suda Republike Srpske broj 13 0 U 005886 20 Uvp od 16.09.2022. godine presuda Okružnog suda u Doboju broj 13 0 U 005886 20 U od 26.06.2020. godine preinačena je tako što je tužba tužioca odbijena.

Iskazima direktora tužioca i svjedoka utvrđeno je da je tužilac od 2012. do 01.06.2015. godine vršio usluge prevoza na području opštine B., a da je to prestao vršiti nakon što je nadležno odjeljenje tužene odbilo da evidentira registrovane redove vožnje tužioca i da se to ponavljalo iz godine u godinu, te da je tužilac iscrpio sva pravna sredstva kako bi tuženi udovoljio njegovom zahtjevu, a da je tek u decembru 2020. godine Načelnik tužene donio rješenje da se zaključak Komisije tužene od 16.03.2015. godine poništava i utvrđuje da tužilac ima pravo vršiti javni prevoz na području opštine B. za registarsku 2015/2016. godinu u skladu sa dostavljenim starim redovima vožnje, kao i da su vozila korištena na toj liniji stajala od 2015. godine i da nisu korištena, a da tužilac ima registrovane redove vožnje i u opštini P.

Kod ovako utvrđenog činjeničnog stanja prvostepeni sud nalazi da je tužilac dokazao da je šteta, po osnovu koje traži naknadu štete, nastala kao posljedica nepravilnog ili nezakonitog rada lica ili organa tužene, jer je tek 10.12.2020. godine tužena donijela rješenje kojim je poništen zaključak Komisije od 16.03.2015. godine i tužiocu utvrđeno da ima pravo vršiti javni prevoz na području opštine B. u skladu sa dostavljenim starim redovima vožnje. To dalje po ocjeni prvostepenog suda znači da je za sav period od 2015. do kraja 2020. godine tužilac bio onemogućen vršiti usluge prevoza na području opštine Brod, jer je tužena bez osnova donijela zaključak kojim mu je onemogućeno učestvovati u postupku redovnog usklađivanja i registracije redova vožnje autobuskih linija na području opštine B. i da vrši prevoz na području opštine B. počev od registarske 2015. godine pa do dana izrade nalaza tj. 31.05.2021. godine, što predstavlja radnju tužene koja je osnov obaveze tužene da tužiocu naknadi štetu zbog izgubljene dobiti, zbog čega je pozivom na odredbe člana 5, 9, 19. i 27. Zakona o prevozu u drumskom saobraćaju Republike Srpske („Službeni glasnik RS“ broj 47/17), člana 172, 154, 155. i člana 189. stav 1. Zakona o obligacionim odnosima („Sl. list SFRJ“ broj 29/78, 39/85 i 57/89, te „Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 17/93, 3/96, 39/03 i 74/04, u daljem tekstu ZOO), cijeneći nalaz vještaka ekonomske struke kao dokaz o visini štete, odlučio kao u stavu I izreke prvostepene odluke.

Prvostepeni sud zaključuje da tužiocu ne pripada pravo na naknadu štete zbog nekorištenja vozila koja nisu bila angažovana ni u kakvom prevozu, jer je tužilac imao mogućnost vozila koristiti na nekim drugim relacijama i u neke druge svrhe i angažovao ih je za prevoz radnika R. B. i trećih lica na području opštine B., što je utvrdio iz nalaza vještaka ekonomske struke, te je zahtjev tužioca za naknadu štete po tom osnovu odbijen.

Drugostepeni sud je žalbe stranaka odbio i prvostepenu presudu potvrdio, temeljem odredbe člana 226. Zakona o parničnom postupku („Službeni glasnik RS“ broj 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09 i 61/13, u daljem tekstu: ZPP).

Drugostepeni sud nalazi da je pravilan zaključak prvostepenog suda da je u periodu od 2015. do kraja 2020. godine tužena onemogućila tužioca da vrši usluge prevoza na području opštine B. i da je prvostepeni sud pravilno usvojio tužbeni zahtjev tužioca u dijelu kojim je obavezao tuženu da tužiocu na ime izgubljene dobiti isplati iznos od 120.834,00 KM, jer je tužena bila u obavezi da tužiocu omogući da vrši javni prevoz po ranije donesenim rješenjima i da vrši svoju djelatnost i stiče dobit, jer je radi izvršenja pravosnažnih presuda donijela dana 30.12.2020. godine rješenje kojim je utvrdila da je tužilac imao pravo da vrši prevoz, ali ga nije ponovo uvela u red vožnje tj. nije mu omogućila da obavlja svoju djelatnost i stiče dobit, što su potvrdili i direktor tužioca i svjedok S.J.

U pogledu zahtjeva tužioca za naknadu štete zbog nekorištenja vozila drugostepeni sud zaključuje da tužilac nije dokazao da predmetna vozila nije mogao koristiti na drugim relacijama i u druge svrhe, a da se ovaj zahtjev odnosi na obračunatu amortizaciju vozila za sporni period, koja se u suštini izražava u smanjenju vrijednosti imovine usljed njene upotrebe, pa se ne može iskazivati kao neko posebno potraživanje, jer je po svojoj prirodi sadržana u potraživanjima koja tužilac zahtijeva na ime izgubljene dobiti.

Pobijana presuda je djelimično pravilna.

Tužilac svoj zahtjev temelji na tvrdnji da mu od 2015. godine tužena nije dozvolila da vrši redovan prevoz za koji je imao registrovane redove vožnje i da je tužena preduzimala sve mjere i radnje radi onemogućavanja tužioca u ostvarivanju prava na prevoz, te da je kod nadležnog suda ishodio dvije presude kojima su akti tužene doneseni u upravnom postupku poništeni, a da tužena i dalje izbjegava da tužiocu omogući vršenje djelatnosti. Potražuje naknadu štete u vidu izgubljene dobiti za registarske godine 2015/2016, 2016/2017, 2017/2018, 2018/2019, 2019/2020 i 2020/21, te štetu u vidu neiskorištavanja vozila koja su nabavljena u tu svrhu.

Tužena je osporavala tužbeni zahtjev tvrdnjama da je spor proistekao iz postupka pred organom uprave usklađivanja i registracije redova vožnje iz člana 25. stav 2. i člana 27. Zakona o prevozu u drumskom saobraćaju, da je tužilac imao registrovane redove vožnje na osnovu rješenja tužene od 31.05.2012. godine, koji važe do 31.05.2017. godine (5 godina), a da je nakon isteka važnosti registrovanih redova vožnje, tužilac bio dužan podnijeti zahtjev za produžetak registracije (što nije učinio). Pored toga, da je na osnovu rješenja od 31.05.2012. godine tužilac morao svake godine redove vožnje prijavljivati na propisanim obrascima, bilo da se radi o starim redovima vožnje, kada je u propisanom postupku pred nadležnim organom tužene neophodno da se utvrdi – deklariše da se radi o starim redovima vožnje, bilo da se radi o redu vožnje s promjenom kada bi se u postupku utvrđivalo da li su redovi vožnje deklarirani kao stari red vožnje sa promjenom, a da to tužilac takođe nije činio.

Odredbom člana 172. ZOO, propisano je da pravno lice odgovara za štetu koju njegov organ prouzrokuje trećem licu u vršenju ili u vezi sa vršenjem svojih funkcija. Odredba člana 172. stav 1. ZOO podrazumijeva da pravno lice odgovara samo za onu štetu koju je njegov organ prouzrokovao trećem licu nezakonitim ili nepravilnim vršenjem svojih funkcija, a ne ako je postupao u okviru zakonskih ovlaštenja, pri čemu se nezakonitim radom organa smatra rad koji je u suprotnosti sa zakonom i sa moralnom normom koja čini dio javnog poretka, a nepravilnim

svako postupanje koje je suprotno pravilima struke koje odudara od uobičajene metode rada u državnom tijelu, mimo cilja koji je određen, suprotno zahtjevu koji bi normalnim obavljanjem službe trebalo ostvariti u javnom interesu.

Takođe, odredbom člana 17. stav 1. Ustava Republike Srpske propisano je da svako ima pravo na naknadu štete koju mu nezakonitim ili nepravilnim radom pričinu službeno lice ili državni organ ili organizacija koja vrši javna ovlaštenja, u skladu sa zakonom. Dakle, za naknadu štete od strane pravnog lica potrebno je da je nepravilnim radom organa tog lica nastala šteta i da postoji uzročna veza između nepravilnog postupanja organa i nastanka štete.

Ako se uporede pretpostavke odgovornosti pravnog lica iz člana 172. ZOO, nezakonit i nepravilan rad organa odgovara pojmu „dovoljno ozbiljne povrede“ a krivica, kao voljni elemenat, nije posebna pretpostavka odštetne odgovornosti pravnog lica i ona može biti samo dio procjene nezakonitosti i nepravilnosti rada organa.

Odredbom člana 155. ZOO šteta je umanjeње nečije imovine (obična šteta) i sprečavanje njenog povećanja (izmakla korist), kao i nanošenje drugome fizičkog ili psihičkog bola ili straha (nematerijalna šteta). Da bi po odredbama čl. 154., 155. i 158. ZOO postojala odgovornost nekog lica za naknadu štete, potrebno je da su ispunjene sljedeće zakonske pretpostavke: da šteta postoji, da je prouzrokovana protivpravnom radnjom ili propuštanjem, da se radnja ili propuštanje mogu pripisati u krivicu štetniku i da postoji uzročna veza između radnji, odnosno propuštanja i nastale štete.

Zakonom o prevozu u drumskom saobraćaju Republike Srpske uređuju se uslovi za vršenje prevoza lica i stvari u drumskom saobraćaju i način vršenja prevoza, registracija i usklađivanje redova vožnje, rad autobuskih stanica i terminala gradskog odnosno prigradskog prevoza lica, rad stanica tehničkog pregleda vozila na teritoriji Republike Srpske i inspekcijski nadzor. Jedinica lokalne samouprave posebnim propisom u skladu sa ovim zakonom i propisima donesenim na osnovu njega uređuje prevoz lica i stvari na svojoj teritoriji.

Postupak usklađivanja i registracije redova vožnje pokreće se posredstvom javnog oglasa najkasnije do 31. maja za tekuću godinu i smatra se okončanim donošenjem konačnog rješenja o registraciji reda vožnje najkasnije do 31. maja za tekuću godinu (član 27. stav 2. i 3. Zakona o prevozu u drumskom saobraćaju Republike Srpske). Red vožnje u linijskom prevozu registruje se na period od 5 godina (član 27. stav 4. navedenog zakona), a usklađivanje i registracija redova vožnje vrši se obavezno jednom godišnje (član 27. stav 1.).

Pravilnikom o usklađivanju i registraciji redova vožnje („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 70/14) je regulisan način, kriteriji i postupak usklađivanja i registracije redova vožnje, da nadležna privredna komora oglašava postupak javnog usklađivanja i registracije redova vožnje u kome mogu učestvovati prevoznici sa važećim licencama prevoznika (član 6. stav 1. i 2.), da stari redovi vožnje ne podliježu postupku usklađivanja nego se evidentiraju i registruju u skladu sa zakonom (član 7. stav 6.), što je predviđeno i odredbom člana 13. Pravilnika o usklađivanju i registraciji redova vožnje autobuskih linija na području opštine B. („Službeni glasnik opštine B.“ broj 1/15) koji propisuje da prevoznik koji nastavlja da održava stari red vožnje bez promjene, dužan je po javnom oglasu isti prijaviti Komisiji radi evidentiranja, te će Komisija na osnovu prijave red vožnje evidentirati i registrovati.

Iz utvrđenog činjeničnog stanja proizlazi da je tužena rješenjem broj ... od 31.05.2012. godine tužiocu registrovala red vožnje autobuskih linija na području opštine B., koji važi za period od 01.06.2012. - 31.05.2017. godine (član 27. stav 4. Zakona o prevozu u drumskom saobraćaju Republike Srpske).

Međutim, navedeno rješenje od 31.05.2012. godine je jedan od uslova koje prevoznik mora ispunjavati da bi obavljao prevoz. Postupak usklađivanja i registracije redova vožnje predviđa da je jedinica lokalne samouprave obavezna da svake godine provede proceduru objavljivanja javnog oglasa za područje jedinice lokalne samouprave, pa je tužilac (kao i ostali prevoznici), bez obzira što ima registrovan red vožnje na period od 5 godina, obavezan da po javnom oglasu za svaku tekuću registarsku godinu na propisanom obrascu prijavi tuženoj da li će za tu godinu prevoz obavljati po starom redu vožnje bez promjene ili sa promjenom, jer se usklađivanje i registracija redova vožnje vrši obavezno jednom godišnje (član 27. stav 1. Zakona o prevozu u drumskom saobraćaju Republike Srpske).

Razlika u propisanoj proceduri zavisi od toga da li je po javnom oglasu prevoznik u tekućoj godini prijavio da će nastaviti da održava stari red vožnje bez promjene, ili sa promjenom. U slučaju da je prijavio da će prevoz obavljati po starom redu vožnje bez promjene Komisija će prijavu evidentirati i onda registrovati, a takav prevoznik samo neće biti obavezan učestvovati u daljem postupku usklađivanja (za razliku od prevoznika koji prijavi da će prevoz za registarsku godinu obavljati po starom redu vožnje sa promjenom).

Iz dokaza koji su izvedeni proizlazi da tužilac, u periodu važenja rješenja broj ... od 31.05.2012. godine (od 01.06.2012. - 31.05.2017. godine) nije tuženoj, osim za registarsku 2015/2016 godinu, podnosio godišnje prijave o obavljanju prevoza, pa tako ni da održava stari red vožnje bez promjene ili sa promjenom, pa je pogrešan zaključak nižestepenih sudova da je zbog nezakonitog i nepravilnog rada organa tužene prekinut kontinuitet u obavljanju djelatnosti tužioca i isti spriječen u ostvarivanju dobiti.

Prijava tužioca za registarsku 2015/2016 godinu odbačena je kao neuredna Zaključkom Komisije tužene od 16.03.2015. godine, a rješenjem Načelnika tužene od 08.05.2015. godine u drugostepenom postupku žalba tužioca je odbijena. Po tužbi tužioca u upravnom sporu Okružni sud u Doboju je presudom broj 13 0 U 003660 15 U od 21.08.2015. godine tužbu odbio, a presudom Vrhovnog suda Republike Srpske broj 13 0 U 003660 16 Uvp od 05.10.2018. godine presuda Okružnog suda u Doboju je preinačena tako što je tužba uvažena i poništeno rješenje Načelnika tužene od 08.05.2015. godine, te je u izvršenju presude Vrhovnog suda Republike Srpske od 05.10.2018. godine Načelnik tužene donio rješenje dana 10.12.2020. godine da se žalba uvažava i zaključak Komisije tužene od 16.03.2015. godine poništava, te utvrđuje da tužilac ima pravo vršiti javni prevoz na području opštine B. za registarsku 2015/2016. godinu.

Preispitivanje zakonitosti upravnog akta vrši se u sudskom postupku, koji predstavlja dio zakonom predviđene procedure koja je na raspolaganju svakom licu (pa i tužiocu).

Po ocjeni ovog suda, donošenje presude Vrhovnog suda Republike Srpske broj 13 0 U 003660 16 Uvp od 05.10.2018. godine ne može dovesti do zaključka o nezakonitom djelovanju organa tužene, bez obzira što je rješenje Načelnika tužene od 08.05.2015. godine poništeno

odlukom suda donesenom u upravnom sporu, iz razloga što je utvrđeno da je organ uprave osporeni akt donio pogrešnom primjenom materijalnog prava.

U konkretnoj situaciji, organ tužene je postupajući u skladu sa načelom zakonitosti, načelom samostalnosti u rješavanju i načelom slobodne ocjene dokaza (član 5, član 10. i član 11. Zakona o opštem upravnom postupku - „Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 13/02, 87/07, 50/10 i 66/18) donio rješenje koje je kasnije poništeno u upravnom sporu. Organ koji postupava u okviru zakonskih ovlaštenja ne može biti odgovoran za pogrešno pravno tumačenje zakonske norme, a primjena zakonske norme na neodgovarajući način se ne može smatrati povredom dužnosti u vršenju funkcije državnog organa. U svakom slučaju, pogrešna primjena materijalnog prava predstavlja zakonski osnov za žalbu ili podnošenje tužbe u upravnom sporu, što je tužilac i iskoristio i što predstavlja dovoljnu garanciju za ostvarenje prava svih pravnih subjekata.

Prema tome, sama činjenica da je predmetno rješenje tužene od 08.05.2015. godine poništeno zbog toga što je organ tužene izveo pogrešan zaključak da tužilac nije imao pravo vršenja prevoza za registarsku 2015/2016 godinu, te pogrešno primijenio pravnu normu, ne znači da postoji krivica službenog lica u smislu odredbe člana 172. stav 1. ZOO i člana 17. stav 1. Ustava Republike Srpske, kojom radnjom je tužiocu nanesena šteta. U svakom slučaju, ovakva radnja organa tužene je ispravljena od strane Vrhovnog suda Republike Srpske poništenjem osporenog akta u upravnom sporu.

Tužilac je za registarsku 2019/2020 godinu podnio prijavu na javni oglas o pokretanju postupka usklađivanja i registracije, dostavljajući rješenje broj ... od 31.05.2012. godine, ali je njegova prijava odbačena, temeljem odredbe člana 27. stav 4. Zakona o prevozu u drumskom saobraćaju Republike Srpske, jer su dostavljeni redovi vožnje istekli, a tužilac nije podnio zahtjev za produžetak registracije. Tužilac je u vezi toga vodio upravne sporove za pobijanje rješenja tužene od 17.05.2019. godine i od 09.04.2020. godine, a presudama Vrhovnog suda Republike Srpske broj broj 13 0 U 005487 20 Uvp od 30.12.2021. godine presuda Okružnog suda u Doboju broj 13 0 U 005487 19 U od 30.11.2019. godine je preinačena tako što je tužba (da se poništi rješenje Načelnika tužene od 17.05.2019. godine) odbijena, kao i presudom Vrhovnog suda Republike Srpske broj 13 0 U 005886 20 Uvp od 16.09.2022. godine, presuda Okružnog suda u Doboju broj 13 0 U 005886 20 U od 26.06.2020. godine je preinačena tako što je tužba tužioca (za poništenje rješenja Načelnika tužene od 09.04.2020. godine) odbijena. Zbog toga ni u ovakvom postupanju organa tužene nema nezakonitog i nepravilnog rada, kako pogrešno nalaze nižestepeni sudovi.

Slijedom toga valjalo je odbiti tužbeni zahtjev tužioca za naknadu štete zbog izgubljene dobiti, iz kojih razloga je revizija tužene usvojena i obje nižestepene presude preinačene u dosuđujućem dijelu, temeljem odredbi člana 250. stav 1. ZPP.

Kako iz svih navedenih razloga nema nezakonitog ili nepravilnog rada organa tužene, neosnovana je revizija tužioca kojom se osporavaju nižestepene presude u odbijajućem dijelu odluke o naknadi štete, jer tužiocu ne pripada pravo na naknadu štete ni po osnovu izgubljene dobiti, kao ni po osnovu nekorištenja vozila, pa je reviziju tužioca valjalo odbiti temeljem odredbe člana 248. ZPP.

Kako je revizija tužene usvojena, a revizija tužioca odbijena, to je ovaj sud odlučio o troškovima cijelog postupka na osnovu odredbe člana 397. stav 2. ZPP, a u vezi sa članom 386. stav 1. i članom 387. ZPP. Obavezan je tužilac da tuženoj naknadi na ime troškova cijelog postupka iznos od 5.500,00 KM, od čega na ime troškova prvostepenog postupka iznos od 4.000,00 KM (na ime sastava odgovora na tužbu 800,00 KM, pristupa na 3 održana ročišta po 800,00 KM, uvećano za paušal 800,00 KM), te na ime troškova revizionog postupka 1.500,00 KM (prema postavljenom zahtjevu: za sastav revizije 800,00 KM, uvećano za paušal 200,00 KM i 50% za sastav pravnog lijeka), shodno tarifnim brojevima 2. i 12. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad advokata („Službeni glasnik RS” broj 68/05), dok joj nisu dosuđeni troškovi žalbenog postupka jer nisu ni traženi žalbom.

Predsjednik vijeća
Violanda Šubarić

Za tačnost otpravka ovjerava
Rukovodilac sudske pisarnice
Biljana Aćić